

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 230

гр. Шумен, 02.04.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Теодора Енч. Димитрова
Теодора Р. Йорданова-Момова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стойчева като разгледа докладваното от Теодора Р. Йорданова-Момова Въззивно частно гражданско дело № 20243600500055 по описа за 2024 година

Производство по реда на чл. 278, ал. 1 вр. чл. 274, вр. чл. 66, ал. 2 от ГПК.

Постъпила е частна жалба вх. № 7624/13.12.2023 г. при НПРС, депозирана от С. Г. В., действаща чрез пълномощника си адв. С. Б. от ШАК, против определение, постановено в публично съдебно заседание на 11.12.2023 г. по гр.д. № 849/2023 г. по описа на Районен съд – Нови пазар, с което е постановен отказ за възстановяване на срока за депозиране на отговор на исковата молба.

Жалбоподателят счита, че определението е неправилно. Излага, че от 1989 г. В. живее постоянно в Република Турция – обстоятелство, заявено още в исковата молба. До 05.12.2023 г. на същата не било известно, че срещу нея е образувано гражданско дело, тъй като лицето, което се съгласило да ѝ предаде книжата не сторило това. На посочената дата, жалбоподателяката провела с това лице телефонен разговор, в хода на който ѝ било съобщено, че били получени документи за образувано производство. Поради това счита, че са налице особени непредвидени обстоятелства, поради наличието на които тя пропуснала да подаде отговор на исковата молба в предвидения едномесечен срок. В съдебно заседание поддържа частната жалба по изложените съображения.

Предвид изложеното, моли съдът да отмени атакуваното определение и да възстанови срока за подаване на отговор на исковата молба.

В срок е депозиран отговор на частната жалба от насрещната страна – Д. Ф. О., действащ чрез пълномощника си – адв. И. И. от ШАК. Същият изразява становище, че частната жалба е неоснователна. В съдебно заседание, пълномощникът сочи, че обжалваното определение не подлежало на обжалване.

Частната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, против подлежащ на

обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима.

След като се запозна с доказателствата по делото, съдът я намира за неоснователна, поради следното:

Производството пред Районен съд – Нови пазар по гр.д. № 849/2023 г. е образувано въз основа на установителен иск за право на собственост, предявен от Д. Ф. О. срещу С. Г. В.. След проведено производство по реда на чл. 129, ал. 2 от ГПК, с разпореждане № 1533/28.09.2023 г., било разпоредено връчване на препис от исковата молба и от приложенията към нея на ответницата, на основание чл. 131, ал. 1 от ГПК. На последната било указано, че в едномесечен срок от получаването следва да депозира отговор на исковата молба. На 11.10.2023 г. връчител – служител при Кметство, посетил адреса на ответницата в с., обл. Шумен и връчил документите на М.О.Р. – братовчед, който се задължил да ги предаде на адресата. В указания едномесечен срок по делото не е постъпил отговор на исковата молба. С определение № 726/20.11.2023 г. по делото, било насрочено открито съдебно заседание на 11.12.2023 г., като съдът се произнесъл по доказателствените искания и съобщил на страните проекта за доклад по делото. За първото съдебно заседание С. В. била редовно призована, отново на адрес с., обл. Шумен, ул. „.....“ № чрез връчване на призовката на лицето М.Р. на 01.12.2023 г.

С молба от 11.12.2023 г. ответницата, действаща чрез пълномощника си, поискала съдът да възстанови пропуснатия едномесечен срок за депозирание на отговор на исковата молба, като се позовала на трайното си отсъствие от страната и на обстоятелството, че узнала за воденото производство едва на 05.12.2023 г. от лицето М.Р.. Направила е доказателствени искания. Към молбата е представен отговор на исковата молба, ведно с приложения към него, както и насрещен иск. След изслушване на становищата на пълномощниците на страните, без да се произнесе по доказателственото искане на молителката, с определение, постановено в публично съдебно заседание на 11.12.2023 г., първоинстанционният съд е оставил без уважение молбата на С. В. за възстановяване на срока за подаване на отговор на исковата молба. Приел е, че в случая не са налице особени непредвидени обстоятелства, на които да се дължи пропускането на срока.

В хода на въззивното производство, в публично съдебно заседание е разпитан свидетелят М.Р.. Същият излага, че С. В. живее в Република Турция от 1989 г., като преди около 7-8 години регистрирала постоянен адрес в Република България на адреса на свидетеля – с., обл. Шумен, ул. „.....“ № 5. Р. се съгласил на това поради познанството на ответницата с баща му. В. рядко се завръщала в страната, като по време на пребиваването си се установявала на хотел в гр. Шумен. През годините се случвало няколко пъти да получава на адреса документи, предназначени за ответницата, като ѝ ги предавал по време на завръщането ѝ в страната. Сочи, че през м. септември – октомври 2023 г. получил някакви документи, предназначени за нея, но не ѝ съобщил. На 05.12.2023 г. двамата провели телефонен разговор, в хода на който Р. уведомил В., че е получил документи, предназначени за нея.

С оглед така установената фактическа обстановка, настоящата инстанция

достигна до следните изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 2 от ГПК, страната, която е пропуснала установения от закона или определения от съда срок, може да поиска неговото възстановяване, ако докаже, че пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства, които не е могла да преодолее. В случая, ответницата твърди, че узнала за пропускането на подаване на отговор на исковата молба на 05.12.2023 г., като депозирала молбата си, отговаряща на изискванията на чл. 65, ал. 1 и ал. 2 от ГПК. Действително, първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение, тъй като не изпратил препис от молбата на насрещната страна и не й дал възможност да вземе становище в едноседмичен срок, а се произнесъл в същия ден, в рамките на насроченото по делото първо съдебно заседание. Според настоящият състав, обаче, това нарушение не е съществено, тъй като с допускането му не са накърнени правата на ищеца, който не прави възражение в тази насока нито при проведното се съдебно заседание, нито пред въззивния съд.

За да бъде възстановен установения от закона или определения от съда срок следва пропускането му да се дължи на особени непредвидени обстоятелства, които страната не е могла да преодолее. Според трайната съдебна практика, а и теория, такива обстоятелства са факти от обективната действителност, които стоят извън волята на страната, не са могли да бъдат преодоляни от нея въпреки положените усилия – например природно бедствие, внезапно тежко заболяване, военно положение и други. В случая като такова обстоятелство се твърди трайното отсъствие на ответницата от страната и непредаване на получените документи от лице, намерено на адреса на същата. За доказване на тези факти, в хода на въззивното производство /поради непроизнасяне на НПРС по направеното доказателствено искане/ бе разпитан свидетел – лицето, получило документите по делото и призовката за съдебно заседание. Установява се, че С. В. живее постоянно, считано от 1989 г., в Република Турция, като адресната ѝ регистрация в с. е в недвижим имот, собственост на свидетеля. Доказа се, че М. Р. не ѝ е предал получените документи. Действително, същинското връчване е само личното връчване на адресата по смисъла на чл. 45 от ГПК. Останалите начини на връчване всъщност са уредени от закона фикции и презумпции за връчване. Приемането на съобщението от друго лице със задължението да го предаде на адресата са факти, различни от връчването, но се приема, че ако се осъществят тези факти, може да се предположи, че адресатът ще получи съобщението. Кръгът на лицата, които могат да получат съобщението за адресата са определени в разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ГПК, като това са лица, които са в такива отношения с него, че знаят колко време той отсъства, имат възможност да го известят и могат да преценят, че ще му предадат съобщението своевременно. В случая, твърдените обстоятелства, макар и доказани, не са от категорията особени непредвидени обстоятелства по отношение на ответницата. Фактът, че същата живее трайно в чужбина е предварително известен и е било възможно да бъде съобразен. Този факт няма внезапен характер и би следвало да е съобразен както от В. при адресната ѝ регистрация на този адрес, така и от свидетеля, получавал и преди това документи, предназначени за ответницата.

Предвид изложеното, съдът намира, че пропускането на срока за депозиране на отговор на исковата молба не е извинително, не са налице особени непредвидени обстоятелства по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ГПК, а страната не е положила дължимата грижа и процесуална дисциплина за своевременно упражняване на тези права.

Предвид съпадението с изводите на първоинстанционния съд, настоящият състав приема, че частната жалба следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното с нея определение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение, постановено в публично съдебно заседание на 11.12.2023 г. по гр.д. № 849/2023 г. по описа на Районен съд – Нови пазар, с което е оставена без уважение молбата на С. Г. В. с ЕГН *****, с постоянен адрес с., обл. Шумен, ул. „.....“ № 5 за възстановяване на срока за подаване на отговор на исковата молба.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред ВКС на Република България в едноседмичен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____